

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 50

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 22 ianuarie 2016

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 749 din 4 noiembrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (1) lit. c), art. 20, art. 21 și art. 26 alin. (2), (5) și (6) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare	2–5
Decizia nr. 753 din 5 noiembrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 271 ¹ și art. 271 ² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii	6–10
Decizia nr. 782 din 17 noiembrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal.....	11–12
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
11. — Hotărâre privind constituirea comisiilor de insolvență la nivel central și teritorial prevăzute de Legea nr. 151/2015 privind procedura insolvenței persoanelor fizice	13–15
ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ	
1. — Normă pentru modificarea și completarea Normei Autorității de Supraveghere Financiară nr. 23/2014 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de vehicule	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 749

din 4 noiembrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (1) lit. c), art. 20, art. 21 și art. 26 alin. (2), (5) și (6) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Popescu	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (1) lit. c), art. 20, art. 21 și art. 26 alin. (2), (5) și (6) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, excepție ridicată de Societatea OMV Petrom — S.A. din București în Dosarul nr. 634/2/CAF/2014 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului nr. 126D/2015 al Curții Constituționale.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 13 octombrie 2015, în prezența reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a dispus amânarea pronunțării pentru data de 27 octombrie 2015. La această dată, pentru aceleași motive și în temeiul aceluiași dispoziții legale, Curtea a dispus amânarea pronunțării pentru data de 4 noiembrie 2015, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

3. Prin Încheierea din 18 septembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 634/2/CAF/2014, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (1) lit. c), art. 20, 21 și art. 26 alin. (2), (5) și (6) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea OMV Petrom — S.A. din București într-o cauză având ca obiect anularea unui act administrativ emis de Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării.

4. În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece reglementează o procedură cu caracter jurisdicțional în fața Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării (CNCD). Astfel, în cazul pretinselor fapte de discriminare, CNCD acționează la cerere sau din oficiu; el investighează, constată și sancționează faptele de discriminare; soluționează cauza printr-o procedură

contradictorie și cu citarea părților, efectuând investigații și administrând probe; soluționează cauza printr-o hotărâre motivată, prin care „spune dreptul”; aplică sancțiuni represive, dispune înlăturarea consecințelor faptei de discriminare și restabilirea situației anterioare; hotărârea este susceptibilă de „cale de atac”, iar în cazul în care nu este atacată „constituie de drept titlu executoriu”. În consecință, actul emis în urma acestei proceduri jurisdicționale — hotărârea adoptată de Colegiul director al CNCD — este un act administrativ-jurisdicțional, iar CNCD este o autoritate administrativă care, alături de atribuțiile sale administrative, are și atribuții jurisdicționale, fiind deci o jurisdicție administrativă. În acest sens, invocă Decizia Curții Constituționale nr. 51 din 31 ianuarie 2008, prin care s-au stabilit criteriile pentru calificarea unei proceduri derulate în fața unei autorități administrative ca fiind jurisdicționale, și anume: autoritățile administrative pot avea cumulativ atribuții „de natură administrativă” și atribuții cu „caracter jurisdicțional”; „Caracterul jurisdicțional al atribuțiilor [...] rezultă din puterea [...] de a se pronunța, prin acte cu forță juridică echivalentă cu aceea a hotărârilor judecătorești, asupra unor fapte de încălcare a drepturilor omului și a libertăților fundamentale [...], fapte ce se înscriu în premisele răspunderii [...] juridice [...]”; „Împrejurarea că deciziile [...] pot fi atacate în justiție nu infirmă caracterul jurisdicțional al activității [...], dat fiind că verdictele date de aceste organe au ca obiect constatarea încălcării ordinii de drept [...], obiect specific activității de jurisdicție; aceste verdicte rămân definitive prin necontestarea lor sau prin respingerea de către curtea de apel a contestațiilor împotriva deciziilor pronunțate [...]. Or, caracterul definitiv al deciziilor [...] este, de asemenea, specific actelor de jurisdicție; „Natura jurisdicțională a activității [...] rezultă, deopotrivă, din procedura urmată”; „activitatea desfășurată [...] este o activitate colegială, [...] în cadrul acestei activități se administrează și se evaluează probe și [...] verdictul [...] se dă prin votul membrilor [...], în urma dezbaterii cazului cercetat. Aceste reguli sunt specifice procedurilor jurisdicționale”.

5. De asemenea, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale (Decizia nr. 415 din 14 aprilie 2010), „activitățile de cercetare, de anchetă [...] — în cadrul cărora se administrează și se evaluează probe, se solicită orice informații necesare de la orice instituție, autoritate publică, persoană juridică de drept public sau privat și se efectuează expertize — sunt urmate [...] de întocmirea unui act de constatare”; „Având în vedere regulile de procedură [...] și soluțiile pe care le poate adopta [...], Curtea constată că anumite activități desfășurate [...] au caracter jurisdicțional. Astfel, [...] urmare a activităților de cercetare și verificare, creându-se o confuzie între funcția de anchetă și cea de judecată, inspectorul de integritate — pe baza liberei sale aprecieri în administrarea probelor, printr-o procedură care nu respectă contradictorialitatea — decide [...] și, prin urmare, dă un verdict, «spune dreptul» (*iuris dictio*), activitate permisă numai instanțelor de judecată, potrivit art. 126 alin. (1) din Legea fundamentală”.

6. În același timp, autorul excepției arată că, potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 481 din 21 noiembrie 2013, „funcția jurisdicțională se caracterizează prin instituirea puterii organului de jurisdicție de a spune dreptul, de a soluționa printr-o hotărâre investită cu puterea lucrului judecat un conflict cu privire la întinderea unor drepturi subiective și de a dispune, în condițiile legii, măsuri restrictive”; prin activitatea de jurisdicție se soluționează „cazuri litigioase” și se sancționează „încălcări” ale legii.

7. Autorul susține că procedura în fața CNCD, în baza normelor juridice criticate, a fost expres calificată de Curtea Constituțională drept jurisdicțională: „Curtea observă că, potrivit dispozițiilor [...] din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, [...] art. 19 alin. (1) lit. c), precum și art. 20, în ansamblu, reglementează rolul jurisdicțional al Consiliului [...]”; „hotărâri prin care Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a constatat, în cadrul activității sale jurisdicționale”.

8. Prin urmare, potrivit jurisprudenței instanței de contencios constituțional, activitatea CNCD de investigare și sancționare a pretinselor fapte de discriminare are caracter jurisdicțional, deci acest organ, în exercitarea acestei competențe, este o jurisdicție administrativă.

9. În susținerea criticii de neconstituționalitate este evocată jurisprudența Curții Constituționale prin care a fost constatăată neconstituționalitatea unor texte normative instituind o jurisdicție administrativă obligatorie în cazul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității și al Agenției Naționale de Integritate. În acest context, susține că, astfel cum s-a statuat în jurisprudența Curții Constituționale, o jurisdicție administrativă, care este obligatorie, este neconstituțională, violând atât dispozițiile art. 21 alin. (4) din Constituție (privind caracterul facultativ al jurisdicțiilor constituționale), cât și pe cele ale art. 126 alin. (5) din Constituție (referitoare la interzicerea instanțelor extraordinare).

10. Invocând principiul stabilității și siguranței juridice, afirmat în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, autorul apreciază că nu există niciun motiv întemeiat pentru un reviriment jurisprudențial, astfel încât, pentru a evita o discriminare, se impune menținerea jurisprudenței constituționale și adoptarea, în prezenta cauză, a unei soluții similare.

11. Așa fiind, autorul consideră că prevederile legale criticate, stabilind o jurisdicție administrativă obligatorie a Colegiului director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, transformă acest organ într-o instanță extraordinară, și încalcă art. 21 alin. (4) și art. 126 alin. (5) din Constituție.

12. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** consideră că excepția este neîntemeiată, sens în care invocă deciziile Curții Constituționale nr. 1.096 din 15 octombrie 2008 și nr. 444 din 31 martie 2009.

13. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse de avocatul autorului excepției și de partea Consiliul Național pentru Combaterea

Discriminării, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 19 alin. (1) lit. c), art. 20, 21 și art. 26 alin. (2), (5) și (6) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 7 martie 2014. Prevederile de lege criticate au următorul cuprins:

— art. 19 alin. (1) lit. c): „În vederea combaterii faptelor de discriminare, Consiliul își exercită atribuțiile în următoarele domenii:

(...)

c) *investigarea, constatarea și sancționarea faptelor de discriminare;*”;

— art. 20: „(1) *Persoana care se consideră discriminată poate sesiza Consiliul în termen de un an de la data săvârșirii faptei sau de la data la care putea să ia cunoștință de săvârșirea ei.*

(2) *Consiliul soluționează sesizarea prin hotărâre a Colegiului director prevăzut la art. 23 alin. (1).*

(3) *Prin cererea introdusă potrivit alin. (1), persoana care se consideră discriminată are dreptul să solicite înlăturarea consecințelor faptelor discriminatorii și restabilirea situației anterioare discriminării.*

(4) *Colegiul director al Consiliului dispune măsurile specifice constatării existenței discriminării, cu citarea obligatorie a părților. Citarea se poate face prin orice mijloc care asigură confirmarea primirii. Neprezentarea părților nu împiedică soluționarea sesizării.*

(5) *Acțiunea de investigare întreprinsă de Colegiul director se desfășoară la sediul instituției sau în alt loc stabilit de acesta.*

(6) *Persoana interesată va prezenta fapte pe baza cărora poate fi prezumată existența unei discriminări directe sau indirecte, iar persoanei împotriva căreia s-a formulat sesizarea îi revine sarcina de a dovedi că nu a avut loc o încălcare a principiului egalității de tratament. În fața Colegiului director se poate invoca orice mijloc de probă, respectând regimul constituțional al drepturilor fundamentale, inclusiv înregistrări audio și video sau date statistice.*

(7) *Hotărârea Colegiului director de soluționare a unei sesizări se adoptă în termen de 90 de zile de la data sesizării și cuprinde: numele membrilor Colegiului director care au emis hotărârea, numele, domiciliul sau reședința părților, obiectul sesizării și susținerile părților, descrierea faptei de discriminare, motivele de fapt și de drept care au stat la baza hotărârii Colegiului director, modalitatea de plată a amenzii, dacă este cazul, calea de atac și termenul în care aceasta se poate exercita.*

(8) *Hotărârea se comunică părților în termen de 30 de zile de la adoptare și produce efecte de la data comunicării.*

(9) *Hotărârea Colegiului director poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit legii.*

(10) *Hotărârile emise potrivit prevederilor alin. (2) și care nu sunt atacate în termenul de 15 zile constituie de drept titlu executoriu.”;*

— Art. 21: „Prevederile art. 20 se aplică în mod corespunzător în cazul în care Consiliul investighează din oficiu fapte sau acte de discriminare.”;

— Art. 26 alin. (2), (5) și (6): „Consiliul sau, după caz, instanța de judecată poate obliga partea care a săvârșit fapta de

discriminare să publice, în mass-media, un rezumat al hotărârii de constatare, respectiv al sentinței judecătorești.

(...)

(5) La cererea agenților constatatori, reprezentanții legali ai autorităților și instituțiilor publice și ai agenților economici supuși controlului, precum și persoanele fizice au obligația, în condițiile legii:

a) să pună la dispoziție orice act care ar putea ajuta la clarificarea obiectivului controlului;

b) să dea informații și explicații verbale și în scris, după caz, în legătură cu problemele care formează obiectul controlului;

c) să elibereze copiile documentelor solicitate;

d) să asigure sprijinul și condițiile necesare bunei desfășurări a controlului și să-și dea concursul pentru clarificarea constatărilor.

(6) Nerespectarea obligațiilor prevăzute la alin. (5) constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 200 lei la 1.000 lei.”

17. În opinia autorului excepției, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 21 alin. (4) potrivit căruia „Jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative și gratuite” și art. 126 alin. (5) referitor la interzicerea înființării de instanțe extraordinare.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, asupra criticii de neconstituționalitate formulate în raport de dispozițiile art. 126 alin. (5) din Constituție, s-a pronunțat prin Decizia nr. 1.096 din 15 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 795 din 27 noiembrie 2008, și Decizia nr. 1.470 din 10 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 18 decembrie 2009. Cu acele prilejuri, Curtea a statuat în privința Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării că acesta nu este o instanță extraordinară, ci o autoritate publică care își exercită atribuțiile independent, liber de orice influență din partea oricărei instituții ori autorități publice, cu respectarea prevederilor art. 1 alin. (4) din Legea fundamentală, care consacră principiul separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale.

19. Curtea a observat că, potrivit dispozițiilor art. 16 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării îndeplinește rolul de garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării, iar potrivit dispozițiilor art. 18 din același act normativ, Consiliul este responsabil cu aplicarea și controlul respectării prevederilor prezentei legi în domeniul său de activitate, precum și în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative care contravin principiului nediscriminării. Mai departe, art. 19 alin. (1) lit. c), precum și art. 20, în ansamblu, reglementează rolul juridic al Consiliului, care are ca finalitate înlăturarea faptelor discriminatorii și restabilirea situației anterioare discriminării.

20. Așadar, prin reglementările amintite, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a fost conceput ca un organ al administrației publice centrale cu atribuții în prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, prin supravegherea și combaterea actelor sau faptelor de natură a încălca principiul constituțional fundamental al egalității în drepturi. Împrejurarea că, în soluționarea cazurilor de discriminare, membrii Colegiului director au calitatea de agenți constatatori care aplică sancțiunile pentru contravențiile stabilite prin ordonanță, iar, în vederea aflării adevărului, aceștia desfășoară și o activitate de investigare, nu este de natură a impieta asupra caracterului independent al activității Colegiului director față de părțile implicate.

21. Astfel, Curtea a stabilit că, potrivit dispozițiilor supuse controlului de constituționalitate, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării este un organ administrativ cu atribuții jurisdicționale, care se bucură de independența necesară îndeplinirii actului administrativ-jurisdicțional și respectă prevederile constituționale cuprinse în art. 126 alin. (5) care interzice înființarea de instanțe extraordinare.

22. Referitor la invocarea în susținerea criticii a considerentelor Deciziei Curții Constituționale nr. 415 din 14 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor cap. I „Dispoziții generale” (art. 1—9), ale art. 11 lit. e), f) și g), ale art. 12 alin. (2), ale art. 13, ale art. 14 lit. c), d), e) și f), ale art. 17, ale art. 38 alin. (2) lit. f), g) și h), ale art. 42 alin. (2), (3) și (4), ale cap. VI „Verificarea averilor, a conflictelor de interese și a incompatibilităților” (art. 45—50) și ale art. 57 din Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 294 din 5 mai 2010, și ale Deciziei nr. 51 din 31 ianuarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea poliției politice comuniste, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 6 februarie 2008, Curtea constată că raționamentul juridic care a stat la baza deciziilor Curții Constituționale evocate anterior nu poate fi aplicat *ad similes* în privința Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării. O asemenea concluzie rezultă având în vedere deosebirea de natură juridică dintre Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării (CNCD), Agenția Națională de Integritate (ANI) și Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității (CNSAS), cât și specificul domeniului în care fiecare dintre autoritățile publice menționate își exercită atribuțiile, respectiv combaterea și sancționarea faptelor de discriminare (CNCD), evaluarea averii, a situațiilor de incompatibilitate/conflict de interese (ANI), verificarea existenței sau inexistenței calității de lucrător sau colaborator al Securității, în vederea sesizării instanței judecătorești pe calea unei acțiuni în constatare (CNSAS).

23. Distinct de acestea, față de susținerea autorului excepției referitoare la caracterul obligatoriu al procedurii administrativ-jurisdicționale în fața Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, în ceea ce îl privește pe preținsul autor al discriminării, formulată în raport cu dispozițiile art. 21 alin. (4) din Constituție, Curtea subliniază că înțelesul termenului „*facultativ*”, din cuprinsul normei fundamentale invocate, caracteristic jurisdicțiilor speciale administrative, semnifică faptul că persoana interesată poate alege între a se adresa direct instanțelor judecătorești sau, mai întâi, jurisdicției administrative speciale, și, ulterior, dacă este nemulțumită de soluție, instanțelor judecătorești. Procedurile administrativ-jurisdicționale constituie, așadar, o măsură de protecție a persoanei. Curtea a constatat că, în condițiile în care legiuitorul constituent derivat din anul 2003 a introdus caracterul facultativ al acestor jurisdicții, implicit, a dat posibilitatea oricărei persoane de a se adresa direct instanței judecătorești (a se vedea în acest sens, Decizia nr. 80 din 16 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 7 aprilie 2014).

24. Ca atare, semnificația termenului „*facultativ*”, în înțelesul normei constituționale evocate, este acela că, pentru soluționarea unui conflict, persoana care consideră că drepturile sau libertățile sale au fost vătămăte, are posibilitatea de a opta, de a alege, fie calea administrativ-jurisdicțională, fie direct, calea judecătorească. Alegând calea administrativ-jurisdicțională, persoana care se consideră vătămată are în continuare deschisă posibilitatea de a contesta soluția dată de autoritatea administrativ-jurisdicțională în fața unei instanței judecătorești, fiind asigurat astfel liberul acces la justiție. Așadar, caracterul facultativ al jurisdicțiilor administrative speciale este o garanție a accesului liber la justiție, alegerea — *electa una via* — aparținând persoanei care se consideră vătămată în drepturile sale.

25. Pe de altă parte, Curtea reține că încercarea de a extrapola sensul termenului „*facultativ*”, astfel încât acesta să caracterizeze jurisdicțiile speciale administrative din punctul de vedere al ambelor părți ale unui conflict, conduce la un non-sens juridic.

26. Astfel, dispozițiile art. 21 alin. (4) din Constituție potrivit cărora „*Jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative și gratuite*” fac parte din cuprinsul art. 21 din Legea fundamentală privind accesul liber la justiție, care presupune posibilitatea oricărei persoane de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

27. Reținând că procedura desfășurată în fața unui organ administrativ-jurisdicțional este asemănătoare cu cea specifică instanțelor judecătorești, desfășurată însă distinct de aceasta, Curtea precizează că demararea unei acțiuni de sesizare a instanței judecătorești sau a jurisdicției administrative speciale presupune un interes, care, fără îndoială, aparține persoanei care se consideră vătămată în drepturile, libertățile sau interesele sale legitime. Astfel, prin cererea de chemare în judecată, formulată în fața instanței judecătorești, reclamantul își manifestă interesul determinat, legitim, personal și actual de apărare a drepturilor sale, fără ca cel chemat în judecată, pârâtul, să poată refuza soluționarea cauzei de către instanța judecătorească.

28. În mod similar, în cadrul procedurii administrativ-jurisdicționale, aleasă de persoana care pretinde vătămarea drepturilor sale, nu poate fi opus refuzul presupusului autor al faptei de a participa la soluționarea conflictului pe această cale, prin invocarea caracterului facultativ al jurisdicției speciale administrative. A accepta o asemenea posibilitate echivalează cu instituirea în sarcina persoanei care se consideră vătămată a obligației de a urma calea judecătorească, ceea ce determină, în mod evident, anihilarea întregului mecanism juridic de soluționare a conflictului pe calea jurisdicției speciale administrative, precum și transformarea accesului liber la justiție într-o obligație.

29. În acest context, examinând dispozițiile de lege criticate în ansamblul reglementărilor pe care Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 le cuprinde, Curtea reține că, potrivit dispozițiilor

art. 19 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării își exercită competențele la sesizarea unei persoane fizice sau juridice ori din oficiu. Astfel, legea dă posibilitatea persoanelor fizice sau juridice, victime ale discriminării, de a sesiza Consiliul, fără a le obliga să parcurgă procedura administrativ-jurisdicțională, ca procedură prealabilă sesizării instanței judecătorești. În acest sens, relevante sunt dispozițiile art. 20 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, potrivit cărora persoana care se consideră discriminată poate sesiza Consiliul în termen de un an de la data săvârșirii faptei sau de la data la care putea să ia cunoștință de săvârșirea ei. Consiliul soluționează sesizarea prin hotărâre a Colegiului director. Prin cererea introdusă, persoana care se consideră discriminată are dreptul să solicite înlăturarea consecințelor faptelor discriminatorii și restabilirea situației anterioare discriminării. Hotărârea Colegiului director de soluționare a unei sesizări se adoptă în termen de 90 de zile de la data sesizării, se comunică părților în termen de 30 de zile de la adoptare și produce efecte de la data comunicării. Hotărârea Colegiului director poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit legii. Hotărârile emise și care nu sunt atacate în termenul de 15 zile constituie de drept titlu executoriu.

30. În același timp, Curtea reține că dispozițiile art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 instituie posibilitatea persoanei vătămate de a sesiza direct instanța judecătorească, stabilind că persoana care se consideră discriminată poate formula în fața instanței de judecată o cerere pentru acordarea de despăgubiri și restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare, potrivit dreptului comun. Cererea este scutită de taxă judiciară de timbru și nu este condiționată de sesizarea Consiliului. Termenul pentru introducerea cererii este de 3 ani și curge de la data săvârșirii faptei sau de la data la care persoana interesată putea să ia cunoștință de săvârșirea ei.

31. În aceste condiții, Curtea constată că prevederile legale criticate corespund exigențelor constituționale referitoare la jurisdicțiile speciale administrative, astfel cum sunt stabilite de art. 21 alin. (4) din Legea fundamentală.

32. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea OMV Petrom — S.A. în Dosarul nr. 634/2/CAF/2014 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 19 alin. (1) lit. c), art. 20, art. 21 și art. 26 alin. (2), (5) și (6) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 4 noiembrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Popescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 753

din 5 noiembrie 2015

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 271¹ și art. 271²
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor
de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice
și a contractelor de concesiune de servicii**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2014 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, excepție ridicată de Asocieria FCC Construcción — Aqualia — Degremont din Barcelona, Spania, în Dosarul nr. 5.722/2/2014 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 254D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 256D/2015 și nr. 293D/2015, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 271¹ alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, excepție ridicată de Asocieria Conest — S.A. — Egis România — S.A. în Dosarul nr. 708/45/2014 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, respectiv excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 271¹ din aceeași ordonanță de urgență, ridicată de Asociația Pro Canes Germanie în Dosarul nr. 768/39/2014 al Curții de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere obiectul și motivarea excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 254D/2015, nr. 256D/2015 și nr. 293D/2015, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

6. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

7. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 256D/2015 și nr. 293D/2015 la Dosarul nr. 254D/2015, care este primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care, în considerarea deciziilor nr. 5 din 15 ianuarie 2015 și nr. 750 din 4 noiembrie 2015, pune concluzii de respingere, ca devenită inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a prevederilor

art. 271² alin. (1) și (2) și ale art. 271¹ alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, în ce privește sintagma „și să prevadă plata necondiționată la prima cerere a autorității contractante, în măsura în care contestația/cererea/plângerea va fi respinsă”, și, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a celorlalte texte de lege criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

9. Prin Decizia civilă nr. 8.725 din 24 noiembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 5.722/2/2014, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2014 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii**. Excepția a fost ridicată de Asocieria FCC Construcción — Aqualia — Degremont din Barcelona, Spania, într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate împotriva unei decizii emise de Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor privind contestația împotriva soluției date în urma reevaluării primului rezultat al procedurii de atribuire a contractului de achiziție publică având ca obiect „Extinderea Stației de Epurare a Apelor Uzate și construcția incineratorului de nămol”, inițiată de municipiul București, în calitate de autoritate contractantă.

10. Prin Decizia nr. 29 din 5 ianuarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 708/45/2014, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 271¹ alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006**. Excepția a fost ridicată de Asocieria Conest — S.A. — Egis România — S.A. într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate împotriva unei decizii emise de Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor privind contestația împotriva soluției date în urma reevaluării rezultatului procedurii de atribuire a contractului de achiziție publică având ca obiect „Dezvoltarea și modernizarea Aeroportului Internațional Iași — extras din SF, în vederea executării parțiale a obiectivului Modernizare Modul 1 — Etapa intermediară — Pista 2400 m — extindere suplimentară platforma parcare aeronave și terminal pasageri — Obiectiv III Terminal pasageri”, organizată de R.A. Aeroportul Iași, în calitate de autoritate contractantă.

11. Prin Încheierea din 26 ianuarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 768/39/2014, **Curtea de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 271¹ din Ordonanța de urgență a**

Guvernului nr. 34/2006. Excepția a fost ridicată de Asociația Pro Canes Germanie într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate împotriva unei decizii prin care Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor a respins contestația formulată de aceasta împotriva procesului-verbal de evaluare a ofertelor și a adresei de comunicare a rezultatului procedurii de atribuire a contractului de servicii având ca obiect „Delegare de gestiune pentru organizarea și funcționarea serviciului specializat pentru gestionarea câinilor fără stăpân din municipiul Botoșani”, în cadrul procedurii de licitație deschisă organizată de Direcția Servicii Publice, Sport și Agreement Botoșani, în calitate de autoritate contractantă.

12. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată, în esență, că au fost nesocotite prevederile art. 21 alin. (4) din Constituție potrivit cărora jurisdicțiile administrative sunt facultative și gratuite. În acest sens, se arată că, deși introducerea contestației la Consiliul Național pentru Soluționarea Contestațiilor este facultativă, odată aleasă, această cale devine obligatorie prin regulile sale procedurale, prin fazele și etapele sale. Se susține totodată că această procedură ar trebui să fie gratuită. Arată că, în conformitate cu art. 51 alin. (1) din Constituție, contestatorul are dreptul să se adreseze oricărei autorități publice, inclusiv Consiliului Național pentru Soluționarea Contestațiilor, fără riscul de a fi sancționat pecuniar pentru exercitarea acestui drept. Așadar, garanția de bună conduită încalcă principiul gratuității jurisdicțiilor speciale administrative și pe cel al exercitării dreptului de petiționare, constituirea ei fiind reglementată ca o veritabilă condiție de admisibilitate a acțiunii, de vreme ce contestația poate fi respinsă pentru lipsa dovezii de constituire a acesteia. Se susține că impunerea efectuării acestei plăți prealabile rupe echilibrul și egalitatea dintre administrat, ca parte reclamantă, și autoritatea contractantă, ca parte pârâtă. Precizează că preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2014 indică menirea actului normativ ca fiind aceea de a descuraja depunerea unor contestații abuzive, dar ignoră efectul pe care îl produce, constând în îngrădirea dreptului de acces la justiție prin impunerea unei garanții pe care autoritatea contractantă nu ar trebui să o plătească în situația în care ar contesta o decizie a Consiliului Național pentru Soluționarea Contestațiilor. Susține că vătămarea dreptului de acces liber la justiție se menține și în etapa soluționării plângerii de către instanța judecătorească competentă. Arată că, dacă taxele de timbru se fac venit la bugetele publice consolidate, iar cauțiunile sunt constituite *in limine litis* sau la dispoziția instanței, garanția de bună conduită este o condiționare a dreptului la acțiune care se face venit la bugetul autorității contractante, reprezentând un mijloc de determinare a ofertantului de a renunța la a-și mai apăra în justiție drepturile vătămăte. Se mai arată că garanția de bună conduită exagerează caracterul oneros al judecății, fiind dificil pentru reclamant să achite, înaintea procesului, pe lângă garanțiile de participare, o nouă sumă cu un quantum semnificativ care să îi confere dreptul la acțiune. Arată că actul normativ are în vedere o simplă presupunere cu privire la faptul că procedurile de achiziție publică ar fi întârziate în principal sau exclusiv de formularea abuzivă a contestațiilor. Arată că, dimpotrivă, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 reglementează termene scurte pentru derularea procedurii, formularea contestațiilor și soluționarea acestora. Prelungirea procedurilor este determinată, în realitate, de lipsa personalului instruit în autoritățile contractante. Mai precizează că garanția de bună conduită constituie, de fapt, o sursă nejustificată de venituri pentru autoritățile contractante. Apreciază că este afectat dreptul de acces liber la justiție pentru cei administrați, care, din lipsa banilor, nu mai formulează cereri, dar și pentru cei care, deși au bani, nu plătesc totuși garanția, apreciind că riscul pierderii acesteia este prea mare. De asemenea, pentru cei care

plătesc garanția este afectat dreptul la un proces echitabil prin suprataxarea demersului litigios. Se mai susține că garanția de bună conduită este contrară spiritului și rațiunii juridice a unor directive europene, și anume Directiva 2004/18/CE, Directiva 2014/25/UE și Directiva 89/665/CEE, referitoare la aspecte prioritare în domeniul achizițiilor publice.

13. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** apreciază că prevederile art. 27¹¹ și art. 27¹² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 încalcă prevederile art. 21 din Constituție nu doar prin quantum, ci și prin configurația juridică a garanției de bună conduită care impietează grav asupra dreptului operatorilor economici la un remediu efectiv împotriva actelor autorităților contractante. Arată că legiuitorul nu definește noțiunea de „comportament necorespunzător”, iar din textul art. 27¹² alin. (1) reiese că premisa reținerii garanției nu este, în realitate, formularea unei contestații abuzive, eventual coroborată cu producerea vreunui prejudiciu, ci simpla formulare a unei contestații care în cele din urmă se vedește a fi nefondată. Instanța apreciază că, în aceste condiții, garanția de bună conduită constituie, de fapt, o sancțiune aplicată operatorilor/ofertanților pentru formularea unor contestații/plângeri/cereri neîntemeiate, nicidecum o garanție, aducând atingere accesului efectiv la o cale de atac împotriva actelor autorității contractante, precum și caracterului gratuit al jurisdicțiilor administrative. Amintește și cele statuate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Hotărârea din 9 noiembrie 2004, pronunțată în Cauza *Maeso împotriva Spaniei*, în sensul că, deși accesul la o instanță nu este un drept absolut, ci este susceptibil de limitări, în special în ceea ce privește condițiile de admisibilitate a unei căi de atac, totuși, aceste limitări nu trebuie să restrângă accesul deschis unui justițiabil de o asemenea manieră sau până la un asemenea punct încât dreptul să fie atins în însăși substanța sa.

14. **Curtea de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, având în vedere că, prin raportare la valoarea estimată a contractului, valoarea garanției nu este exorbitantă, iar în conformitate cu Decizia nr. 5 din 15 ianuarie 2015 a Curții Constituționale, această garanție nu se va reține automat de către autoritatea contractantă, ca urmare a respingerii contestației sau a retragerii acesteia.

15. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit actelor de sesizare, prevederile art. I pct. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2014 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I,

nr. 486 din 30 iunie 2014, precum și art. 271¹ alin. (1) și (2), respectiv art. 271¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 15 mai 2006. Prevederile art. I pct. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2014 introduc în cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 două noi articole, art. 271¹ și art. 271². Având în vedere dispozițiile art. 62 teza întâi din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, potrivit cărora „dispozițiile de modificare și de completare se încorporează, de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta”, rezultă că obiect al excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 271¹ și art. 271² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, care au următoarea redactare:

— Art. 271¹: „(1) În scopul de a proteja autoritatea contractantă de riscul unui eventual comportament necorespunzător, contestatorul are obligația de a constitui garanția de bună conduită pentru întreaga perioadă cuprinsă între data depunerii contestației/cererii/plângerii și data rămânerii definitive a deciziei Consiliului/hotărârii instanței de judecată de soluționare a acesteia.

(2) Contestația/Cererea/Plângerea va fi respinsă în cazul în care contestatorul nu prezintă dovada constituirii garanției prevăzute la alin. (1).

(3) Garanția de bună conduită se constituie prin virament bancar sau printr-un instrument de garantare emis în condițiile legii de o societate bancară ori de o societate de asigurări și se depune în original la sediul autorității contractante și în copie la Consiliul sau la instanța de judecată, odată cu depunerea contestației/cererii/plângerii.

(4) Cuantumul garanției de bună conduită se stabilește prin raportare la valoarea estimată a contractului ce urmează a fi atribuit, astfel:

a) 1% din valoarea estimată, dacă aceasta este mai mică decât pragurile valorice prevăzute la art. 55 alin. (2) lit. a) și b);

b) 1% din valoarea estimată, dacă aceasta este mai mică decât pragurile valorice prevăzute la art. 55 alin. (2) lit. c), dar nu mai mult decât echivalentul în lei a 10.000 euro, la cursul BNR de la data constituirii garanției;

c) 1% din valoarea estimată, dacă aceasta este egală sau mai mare decât pragurile valorice prevăzute la art. 55 alin. (2) lit. a) și b), dar nu mai mult decât echivalentul în lei a 25.000 euro, la cursul BNR de la data constituirii garanției;

d) 1% din valoarea estimată, dacă aceasta este egală sau mai mare decât pragurile valorice prevăzute la art. 55 alin. (2) lit. c), dar nu mai mult decât echivalentul în lei a 100.000 euro, la cursul BNR de la data constituirii garanției.

(5) Garanția de bună conduită trebuie să aibă o perioadă de valabilitate de cel puțin 90 de zile, să fie irevocabilă și să prevadă plata necondiționată la prima cerere a autorității contractante, în măsura în care contestația/cererea/plângerea va fi respinsă.

(6) În cazul în care, în ultima zi de valabilitate a garanției de bună conduită, decizia Consiliului sau hotărârea instanței de judecată nu este rămasă definitivă, iar contestatorul nu a prelungit valabilitatea garanției de bună conduită în aceleși condiții de la alin. (1)—(5), autoritatea contractantă va reține garanția de bună conduită. Prevederile art. 271² alin. (3)—(5) se aplică în mod corespunzător.

(7) Prevederile alin. (1)—(6) se aplică în mod corespunzător și în situația în care plângerea împotriva deciziei Consiliului este formulată de o altă persoană decât autoritatea contractantă sau contestator, conform art. 281.”;

— Art. 271²: „(1) În cazul în care contestația este respinsă de către Consiliu sau de către instanța de judecată, atunci când contestatorul se adresează direct instanței, autoritatea contractantă are obligația de a reține garanția de bună conduită de la momentul rămânerii definitive a deciziei Consiliului/hotărârii instanței de judecată. Reținerea se aplică pentru loturile la care contestația a fost respinsă.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică și în cazul în care contestatorul renunță la contestație/cerere/plângere.

(3) Măsura prevăzută la alin. (1) nu va fi aplicată în cazul în care Consiliul/instanța de judecată respinge contestația ca rămasă fără obiect sau în cazul în care s-a renunțat la contestație/cerere/plângere, ca urmare a adoptării de către autoritatea contractantă a măsurilor de remediere necesare, în condițiile art. 256³ alin. (1).

(4) În situația în care Consiliul admite contestația, respectiv instanța competentă admite plângerea formulată împotriva deciziei Consiliului de respingere a contestației, autoritatea contractantă are obligația de a restitui contestatorului garanția de bună conduită, în cel mult 5 zile de la momentul rămânerii definitive a deciziei/hotărârii.

(5) În situația în care contestatorul se adresează direct instanței de judecată și aceasta admite cererea introdusă, prevederile alin. (4) se aplică în mod corespunzător.

(6) Sumele încasate de autoritatea contractantă din executarea garanției de bună conduită reprezintă venituri ale autorității contractante.”

19. Autorii excepției consideră că dispozițiile de lege criticate sunt contrare următoarelor dispoziții din Constituție: art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea cetățenilor în fața legii, fără privilegii și fără discriminări, art. 21 care consacră dreptul de acces liber la justiție, dreptul la un proces echitabil și caracterul facultativ și gratuit al jurisdicțiilor administrative, art. 51 alin. (1) care conferă cetățenilor dreptul de a se adresa autorităților publice prin petiții, art. 52 referitor la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 53 care stabilește condițiile în care poate fi restrâns exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți.

20. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, prin Decizia nr. 5 din 15 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 19 martie 2015, a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art. 271² alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, care prevăd reținerea necondiționată a garanției de bună conduită în cazul respingerii contestației/cererii/plângerii. Curtea a apreciat că acestea sunt neconstituționale întrucât, indiferent de conduita procesuală a contestatorului, acesta este sancționat cu pierderea garanției depuse potrivit legii. Curtea a constatat că, prin reținerea necondiționată a garanției de bună conduită, legiuitorul ignoră prezumția bunei-credințe în exercitarea drepturilor procedurale aplicabile în materie civilă, precum și în domeniul dreptului administrativ, prezumând automat reaua-credință și comportamentul necorespunzător ale contestatorului a cărui contestație este respinsă. Astfel, Curtea a apreciat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 instituie o veritabilă sancțiune aplicabilă persoanei care, în apărarea intereselor legitime, atacă actul autorității contractante la Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor sau la instanța judecătorească, fără ca vreo autoritate îndrituită în acest sens să stabilească caracterul abuziv al unei astfel de contestații/cereri/plângeri.

21. În aceste condiții, față de constatarea neconstituționalității art. 271² alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, sunt incidente dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit cărora „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții

Constituționale". Având în vedere că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit ulterior sesizării Curții Constituționale, excepția cu acest obiect urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

22. În procesul de aplicare și interpretare a legislației incidente în cauză, în conformitate cu dispozițiile art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție, instanțele de judecată urmează să respecte Decizia Curții Constituționale nr. 5 din 15 ianuarie 2015 atât sub aspectul celor statuate prin dispozitivul acesteia, cât și al considerentelor ce au stat la baza pronunțării acestei soluții. Prin urmare, chiar dacă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate va fi respinsă ca devenită inadmisibilă, prezenta decizie poate reprezenta motiv de revizuire, conform art. 509 alin. (1) pct. 11 din Codul de procedură civilă, în considerarea deciziei de constatare a neconstituționalității, raportat la incidența în speță a textelor de lege vizate de aceasta.

23. În lumina considerentelor Deciziei Curții Constituționale nr. 5 din 15 ianuarie 2015, potrivit cărora reținerea necondiționată a garanției de bună conduită în cazul respingerii contestației/cererii/plângerii îngrădește accesul liber la justiție, prevăzut de art. 21 alin. (1) din Constituție, prin descurajarea contestatorului de a formula o contestație/cerere/plângere, considerându-se *de plano* că orice respingere se convertește într-o sancțiune pentru un comportament necorespunzător, prin Decizia nr. 750 din 4 noiembrie 2015*), nepublicată la data pronunțării prezentei decizii, Curtea a admis și excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 271¹ alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 și a constatat că sintagma „și să prevadă plata necondiționată la prima cerere a autorității contractante, în măsura în care contestația/cererea/plângerea va fi respinsă” este neconstituțională. Tot astfel, Curtea a apreciat că prin reținerea necondiționată a acestei garanții de bună conduită este afectat și dreptul de proprietate privată prevăzut de art. 44 din Constituție, diminuarea patrimoniului autorilor contestațiilor/cererilor/plângerilor neputând fi consecința directă a exercitării unui drept sau unei libertăți fundamentale, respectiv a unui drept procesual.

24. În consecință, în cauza de față, urmează să fie respinsă, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 271¹ alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 în ce privește sintagma „și să prevadă plata necondiționată la prima cerere a autorității contractante, în măsura în care contestația/cererea/plângerea va fi respinsă”.

25. Curtea observă că, din examinarea dosarelor cauzelor în soluționarea cărora a fost invocată prezenta excepție, rezultă că în niciunul dintre procese nu s-a pus problema prelungirii valabilității garanției de bună conduită. Astfel, în cauza ce formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 254D/2015, reclamantul a depus garanția, dar instanța a admis contestația și a anulat procesul-verbal de atribuire, cu consecința restituirii garanției de bună conduită, fără să fie nevoie de prelungirea valabilității acesteia. În celelalte două cauze, garanția nu a fost depusă, motiv pentru care instanța a respins ca inadmisibile contestațiile. Având în vedere dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Curtea va respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 271¹ alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, ca urmare a lipsei legăturii cu cauza.

26. În ceea ce privește celelalte texte de lege criticate, Curtea reține că, prin aceeași Decizie nr. 5 din 15 ianuarie 2015, mai sus citată (paragrafele 30—48), a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 271¹ și ale art. 271² alin. (3)—(6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, prin prisma unor critici similare celor formulate și în cauza de față.

27. Astfel, în ceea ce privește pretinsa nesocotire a prevederilor art. 21 alin. (1), (2) și (4) din Constituție, Curtea a observat, mai întâi, că dispozițiile menționate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 nu fixează imperativ urmarea căii de atac administrativ-jurisdicțional, ci o prevăd ca facultate de care beneficiază persoana care se consideră vătămată. De altfel, rațiunea pentru care legiuitorul a prevăzut această cale a fost aceea de a institui o modalitate eficientă de prevenire și limitare a abuzului de drept, având în vedere faptul că soluționarea contestațiilor în materia achizițiilor publice este necesar să se desfășoare și să se judece după o procedură caracterizată prin celeritate. Existența acestei căi nu împiedică respectiva persoană să apeleze direct la calea de atac judiciară, în măsura în care apreciază că aceasta îi servește mai bine interesele. Nicio dispoziție din cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 nu prevede că actele autorităților contractante pot fi atacate numai la Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor, astfel cum nicio dispoziție din același act normativ nu împiedică persoana să se adreseze numai instanțelor de judecată. Neexistând stabilită o interdicție în privința sesizării directe a instanțelor de judecată, persoanele au posibilitatea neîngrădită de a recurge la aceasta (Decizia nr. 284 din 27 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 344 din 21 mai 2012).

28. Curtea a mai reținut faptul că, astfel cum reiese din preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2014, legiuitorul delegat, având în vedere necesitatea adoptării unor măsuri urgente care să fluidizeze procedura de atribuire a contractelor de achiziții publice și care să protejeze autoritățile contractante împotriva depunerii unor contestații abuzive care tind să modifice scopul pentru care au fost instituite căile de atac în domeniul achizițiilor publice, a instituit garanția de bună conduită. Așadar, dispozițiile criticate, prin instituirea garanției de bună conduită, astfel cum aceasta a fost introdusă prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2014, reglementează reguli procedurale specifice cu privire la judecarea contestației în materia achizițiilor publice, fără a putea fi calificată ca o îngrădire a dreptului de acces liber la justiție.

29. Curtea a constatat că este neîntemeiată și critica de neconstituționalitate raportată la art. 21 alin. (4) din Constituție. În acest sens, analizând dispozițiile ce reglementează procedura soluționării contestațiilor în fața Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor prin raportare la prevederile constituționale care consacră gratuitatea jurisdicțiilor administrative, Curtea constată că nu există nicio normă care să ateste existența vreunei taxe sau cauțiuni care să se facă venit la bugetul de stat sau la bugetul autorității administrativ-jurisdicționale. Curtea a reținut că gratuitatea statuată prin art. 21 alin. (4) din Legea fundamentală semnifică lipsa oricărei contraprestații pecuniare din partea persoanei care, alegând calea contenciosului administrativ-jurisdicțional, beneficiază gratuit de serviciul prestat de autoritatea administrativ-jurisdicțională (a se vedea în acest sens Decizia nr. 282 din 27 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 11 mai 2012), cerință respectată prin textele de lege criticate.

30. Cu același prilej, Curtea a reținut faptul că, prin instituirea garanției de bună conduită, astfel cum aceasta a fost introdusă prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2014, se reglementează reguli procedurale specifice cu privire la judecarea contestației în materia achizițiilor publice, fără ca aceasta să poată fi apreciată ca o îngrădire a dreptului de acces liber la justiție. Ca atare, Curtea a considerat că garanția de bună conduită are semnificația unei cauțiuni menite să asigure exercitarea coresponsătoare și neabuzivă a drepturilor procesuale, cu toate consecințele procesuale care decurg din finalitatea urmărită prin instituirea acesteia (Decizia nr. 5 din 15 ianuarie 2015, paragraful 41).

*) Decizia nr. 750 din 4 noiembrie 2015 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 18 din 11 ianuarie 2016.

31. Întrucât nu au fost evidențiate elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, își mențin valabilitatea cele reținute în deciziile mai sus menționate.

32. În ce privește pretinsa nesocotire a prevederilor art. 52 alin. (1) din Legea fundamentală, Curtea constată că nu poate fi reținută o astfel de critică. Dispozițiile constituționale invocate consacră posibilitatea persoanei vătămate într-un drept al său ori într-un interes legitim, de o autoritate publică, printr-un act administrativ de a obține recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea pagubei. Or, textele de lege supuse controlului de constituționalitate conțin reguli procedurale referitoare la condițiile de contestare a unor acte administrative emise de autoritatea contractantă, privitoare la atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii. Ca atare, acestea fac parte integrantă din procedura de contestare a actelor amintite, dând astfel expresie prevederilor art. 52 alin. (1) din Legea fundamentală.

33. Curtea nu poate reține nici critica referitoare la încălcarea art. 53 din Constituție. În condițiile inexistenței unei limitări a drepturilor sau a libertăților fundamentale, respectiv a dreptului de acces liber la justiție și a dreptului la petiționare, astfel cum a fost demonstrat prin considerentele mai sus prezentate, Curtea constată inaplicabilitatea garanțiilor referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale, prevăzute de dispozițiile din Legea fundamentală menționate. În consecință, art. 53 din Constituție nu este incident în cauză, invocarea acestuia în motivarea criticii de neconstituționalitate nefiind pertinentă.

34. În ce privește invocarea, în motivarea excepției de neconstituționalitate, a prevederilor unor directive europene,

este de reținut că, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că verificarea conformității legislației naționale cu prevederi din actele normative europene, în cazul de față directive ale Parlamentului European și ale Consiliului, nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale, ci a instanțelor judecătorești, întrucât privește aspecte ce țin de aplicarea legii (a se vedea, în acest sens, de exemplu, Decizia nr. 1.119 din 23 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 745 din 8 noiembrie 2010). Totodată, prin Decizia nr. 668 din 18 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 487 din 8 iulie 2011, Curtea Constituțională a subliniat că nu este nici legiuitor pozitiv și nici instanță judecătorească cu competență de a interpreta și aplica dreptul european în litigiile ce antamează drepturile subiective ale cetățenilor.

35. Având în vedere aceste considerații, rezultă că nici în prezenta cauză controlul de constituționalitate nu poate viza conformitatea textelor de lege criticate cu prevederile directivelor europene invocate în motivarea criticii de neconstituționalitate.

36. În fine, în ce privește critica referitoare la cuantumul exorbitant al garanției de bună conduită, sunt aplicabile *mutatis mutandis* cele reținute de Curtea Constituțională cu referire la o critică similară formulată față de cuantumul anumitor taxe judiciare de timbru. Astfel, Curtea a statuat, prin Decizia nr. 75 din 17 aprilie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 258 din 29 septembrie 1997, că aprecierea cu privire la cuantumul acestora nu este de resortul contenciosului constituțional, Curtea Constituțională nefiind în măsură să cenzureze opțiunile legiuitorului și să înlocuiască aprecierea acestuia — suverană și deplină — cu propria sa apreciere, căci în felul acesta s-ar transforma, practic, într-un legislator pozitiv, subsecvent.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 271¹ alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, în ce privește sintagma „și să prevadă plata necondiționată la prima cerere a autorității contractante, în măsura în care contestația/cererea/plângerea va fi respinsă”, precum și a prevederilor art. 271² alin. (1) și (2) din aceeași ordonanță de urgență, excepție ridicată de Asociera FCC Construcción — Aqualia — Degremont din Barcelona, Spania în Dosarul nr. 5.722/2/2014 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, de Asociera Conest — S.A. — Egis România — S.A. în Dosarul nr. 708/45/2014 al aceleiași instanțe și de Asociera Pro Canes Germanie în Dosarul nr. 768/39/2014 al Curții de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal.

II. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 271¹ alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, ridicată de aceiași autori, în aceleași dosare, ale acelorași instanțe.

III. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceiași autori, în aceleași dosare, ale acelorași instanțe și constată că prevederile art. 271¹ alin. (1)—(4) și (7) și art. 271² alin. (3)—(6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și Curții de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 noiembrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 782

din 17 noiembrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor
art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal, excepție ridicată de Ioan Valeriu Soporan și de Marius Ovidiu Țîrlogeanu în dosarele nr. 923/88/2014 și nr. 2.317/88/2014 ale Tribunalului Tulcea — Secția penală, care formează obiectul dosarelor Curții Constituționale nr. 379D/2015 și 380D/2015..

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că dezbaterile au avut loc la data de 15 octombrie 2015 în prezența reprezentantului Ministerului public, Cosmin Grancea, când, prin încheierea pronunțată, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, Dosarul nr. 380D/2015 a fost conexat la Dosarul nr. 379D/2015. Prin aceeași încheiere, Curtea, constatând necesitatea lămuririi suplimentare a unor aspecte, în temeiul art. 58 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 și art. 56 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, adoptat prin Hotărârea Plenului Curții Constituționale nr. 6/2012, a dispus redeschiderea dezbaterilor pentru data de 17 noiembrie 2015.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că pedeapsa cu închisoarea ce rezultă prin aplicarea prevederilor art. 39 alin. (1) din Codul penal nu poate depăși maximul legal al pedepsei închisorii, prevăzut la art. 60 din Codul penal. Se face trimitere, în acest sens, la art. 2 alin. (3) din același cod, care precizează, în mod expres, că nicio pedeapsă penală nu poate fi stabilită și aplicată în afara limitelor sale generale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

5. Prin încheierile din 13 februarie și 24 februarie 2015, pronunțate în dosarele nr. 923/88/2014 și nr. 2.317/88/2014, **Tribunalul Tulcea — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal**, excepție ridicată de Ioan Valeriu Soporan și de Marius Ovidiu Țîrlogeanu în cauze având ca obiect stabilirea vinovăției autorilor excepției sub aspectul săvârșirii unor infracțiuni concurente.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că aplicarea cumulului aritmetic în stabilirea pedepsei în cazul concursului de infracțiuni contravine dispozițiilor art. 23 alin. (12) din Constituție. Se susține, totodată, că modalitatea de calcul al pedepsei închisorii în cazul concursului de infracțiuni, prevăzută la art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal, poate duce la stabilirea unor pedepse care să depășească maximul general de 30 de ani, prevăzut prin art. 60 din Codul penal, fapt ce presupune încălcarea aceluiași dispoziții constituționale, conform cărora nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii.

7. **Tribunalul Tulcea — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată și că aspectele invocate de autorii excepției vizează interpretarea și aplicarea textului criticat. Se arată, în acest sens, că prevederile art. 60 din Codul penal, care stabilesc maximul special al pedepsei închisorii la 30 de ani, nu permit ca, în urma aplicării dispozițiilor art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal, să fie dispuse pedepse cu închisoarea mai mari de 30 de ani. Se susține, totodată, că prevederile art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal dau posibilitatea ca, în mod excepțional, în cazul săvârșirii unor fapte deosebit de grave, să poată fi aplicată pedeapsa detențiunii pe viață.

8. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal, care au următorul cuprins: „(1) În caz de concurs de infracțiuni, se stabilește pedeapsa pentru fiecare infracțiune în parte și se aplică pedeapsa, după cum urmează:[...] b) când s-au stabilit numai pedepse cu închisoare, se aplică pedeapsa cea mai grea, la care se adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite; [...]”.

12. Se susține că textul criticat încalcă dispozițiile constituționale ale art. 23 alin. (12) referitor la libertatea individuală.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 711 din 27 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 913 din

9 decembrie 2015, a constatat că actualul Cod penal reglementează un regim juridic de sancționare al celor două forme de concurs de infracțiuni — real și formal, privitor la persoana fizică, infractor major, în cadrul căruia se pot observa o pluralitate de sisteme de sancționare, cu modificări substanțiale față de concepția Codului penal din 1969. Astfel, art. 39 alin. (1) din Codul penal instituie sancționarea concursului de infracțiuni potrivit sistemului absorbției, când s-au stabilit pedeapsa cu detențiunea pe viață și una sau mai multe pedepse cu închisoarea sau amenda [lit. a)], sistemului cumulului juridic cu spor obligatoriu și fix, în cazul în care pentru infracțiunile concurente s-au aplicat numai pedepse cu închisoarea sau numai pedepse cu amenda [lit. b) și c)], sistemului cumulului aritmetic între pedeapsa închisorii și pedeapsa amenzii, când au fost aplicate ambele tipuri de sancțiuni [lit. d)] și un sistem mixt, al cumulului juridic cu spor obligatoriu și fix, combinat cu sistemul cumulului aritmetic, atunci când s-au stabilit mai multe pedepse de specie diferită — închisoare și amendă [lit. e)]. Atunci când s-au stabilit mai multe pedepse cu închisoarea, dacă prin adăugare la pedeapsa cea mai mare a sporului de o treime din totalul celorlalte pedepse cu închisoarea stabilite s-ar depăși cu 10 ani sau mai mult maximul general al pedepsei închisorii, iar pentru cel puțin una dintre infracțiunile concurente pedeapsa prevăzută de lege este închisoarea de 20 de ani sau mai mare, se poate aplica pedeapsa detențiunii pe viață [art. 39 alin. (2) din Codul penal].

14. Cu titlu de principiu, Curtea a reținut că, în noua reglementare, operațiunea de determinare concretă a pedepsei în cazul concursului de infracțiuni parcurge două etape, în prima etapă având loc stabilirea pedepsei pentru fiecare infracțiune concurentă în parte, iar în cea de-a doua aplicarea pedepsei pe care infractorul urmează să o execute pentru toate infracțiunile. Astfel, în prima etapă, instanța judecătorească realizează o individualizare a răspunderii penale pentru fiecare infracțiune care se află în pluralitatea de infracțiuni săvârșite de infractor, iar în cea de-a doua, aceeași instanță apreciază cu privire la ansamblul activității infracționale a infractorului, dând spre executare o pedeapsă pentru întreg ansamblul, pedeapsă ce reflectă pericolul social ce reiese din comiterea infracțiunilor concurente.

15. Așadar, potrivit prevederilor art. 39 alin. (1) lit. b) din actualul Cod penal, dacă pentru infracțiunile concurente s-au

stabilit numai pedepse cu închisoarea, se va aplica pedeapsa cea mai grea, la care se adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite. În context, Curtea a reținut că o limitare cu privire la cuantumul pedepsei rezultante ce urmează a fi executată se face prin dispozițiile art. 60 din Codul penal, aceasta neputând fi mai mare de 30 de ani de închisoare.

16. Prin aceeași decizie, Curtea a reținut că, întrucât săvârșirea mai multor infracțiuni de către aceeași persoană demonstrează o perseverență pe calea infracțională a acesteia, sunt necesare sisteme de sancționare adecvate pentru asigurarea constrângerii și reeducării, iar reglementarea acestora nu trebuie să se facă decât cu respectarea Constituției și a supremației sale.

17. De asemenea, Curtea nu a putut reține nici susținerile autorilor potrivit cărora prevederile criticate sunt în contradicție cu dispozițiile constituționale ale art. 23 privind libertatea individuală. Libertatea individuală nu are caracter absolut, fiind necesar a se exercita între coordonatele stabilite de ordinea de drept, așa încât încălcarea regulilor care compun ordinea de drept autorizează legiuitorul să reglementeze, în funcție de gravitatea comportamentului infracțional, norme penale care vizează direct libertatea persoanei. Aceste dispoziții penale însă trebuie să fie strict delimitate și condiționate, astfel încât libertatea individuală să fie respectată. Or, Curtea a constatat că normele criticate permit o individualizare judiciară a pedepsei principale (rezultante) în caz de concurs de infracțiuni „în condițiile și în temeiul legii”, potrivit art. 23 alin. (12) din Legea fundamentală, o garanție împotriva unei eventuale ingerințe arbitrare a judecătorului în libertatea individuală reprezentând-o limita generală a pedepsei închisorii impusă de lege. Așadar, o limitare cu privire la cuantumul pedepsei rezultante ce urmează a fi executată se face prin dispozițiile art. 60 din Codul penal, aceasta neputând fi mai mare de 30 de ani de închisoare. Cu alte cuvinte, dacă sporul obligatoriu ar depăși limita generală a pedepsei închisorii impusă de lege, aceasta se va reduce corespunzător.

18. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a schimba jurisprudența Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele deciziei anterior menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

19. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ioan Valeriu Soporan și Marius Ovidiu Tîrlogeanu în dosarele nr. 923/88/2014 și nr. 2.317/88/2014 ale Tribunalului Tulcea — Secția penală și constată că dispozițiile art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Decizia se comunică Tribunalului Tulcea — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința din data de 17 noiembrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind constituirea comisiilor de insolvență la nivel central și teritorial prevăzute de Legea nr. 151/2015 privind procedura insolvenței persoanelor fizice

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 92 alin. (1) din Legea nr. 151/2015 privind procedura insolvenței persoanelor fizice, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

SECȚIUNEA 1

Comisia de insolvență la nivel central

Art. 1. — (1) Comisia de insolvență la nivel central se înființează după cum urmează:

a) Ministerul Finanțelor Publice, Ministerul Justiției și Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice desemnează fiecare, prin ordin al ministrului, câte un membru titular și un supleant;

b) Oficiul Național al Registrului Comerțului desemnează, prin decizie a directorului general, un membru titular și un supleant, din cadrul Direcției Buletinul procedurilor de insolvență;

c) Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor desemnează, prin ordin al președintelui, un membru titular și un supleant.

(2) Membrii comisiei de insolvență la nivel central sunt numiți pentru un mandat de 3 ani.

Art. 2. — (1) Poate fi membru titular sau supleant al comisiei de insolvență la nivel central persoana care îndeplinește cumulativ următoarele condiții:

a) are o vechime de minimum 3 ani în specialitatea studiilor;

b) nu a fost sancționată disciplinar în ultimele 6 luni;

c) se bucură de autoritate profesională și de probitate morală, dovedite prin recomandarea conducătorului instituției;

d) are studii superioare economice, juridice sau în alte specializări relevante pentru aplicarea procedurilor prevăzute de Legea nr. 151/2015, dovedite prin fișa postului;

e) nu deține calitatea de debitor în cadrul unei proceduri de insolvență prevăzute de Lege.

(2) Membrul supleant înlocuiește membrul titular în situația în care acesta din urmă se află în imposibilitate obiectivă de participare la ședințele comisiei, cum ar fi în caz de boală, în caz de absență motivată în îndeplinirea unor atribuții de serviciu ce nu pot fi amânate sau altele asemenea ori dacă este suspendat din funcția deținută la una dintre autoritățile publice prevăzute la art. 44 alin. (2) din Legea nr. 151/2015 privind procedura insolvenței persoanelor fizice, cu modificările ulterioare, denumită în continuare *Lege*.

Art. 3. — Mandatul unui membru al comisiei de insolvență la nivel central încetează:

a) la expirarea duratei acestuia;

b) prin înlocuire, prin ordin al conducătorului instituției care l-a desemnat ca reprezentant în comisie, inclusiv pentru neîndeplinirea obligațiilor ce îi revin în temeiul Legii și al prezentei hotărâri, în acest caz, din oficiu sau la sesizarea motivată a președintelui comisiei;

c) la cererea motivată a membrului comisiei.

Art. 4. — (1) Lucrările comisiei de insolvență la nivel central sunt prezidate, prin rotație, de reprezentantul fiecărei instituții publice, membră a comisiei.

(2) În cadrul primei ședințe, membrii comisiei de insolvență la nivel central stabilesc ordinea rotației.

(3) Mandatul președinției are durata de un an.

(4) Președintele conduce lucrările comisiei.

Art. 5. — (1) Ședințele comisiei de insolvență la nivel central se desfășoară, de regulă, la sediul Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor. La propunerea președintelui și cu acordul celorlalți membri se poate stabili și un alt loc pentru desfășurarea ședințelor.

(2) Ședințele comisiei de insolvență la nivel central se desfășoară trimestrial sau ori de câte ori este nevoie. Comisia este convocată de președinte, la inițiativa acestuia sau a oricărui dintre membri ori la propunerea aparatului tehnic al comisiei.

Art. 6. — (1) Comisia de insolvență la nivel central adoptă decizii cu majoritatea voturilor, numai în prezența tuturor membrilor. Deciziile se semnează de președintele comisiei. Pentru pregătirea ședințelor de deliberare, comisia de insolvență la nivel central se poate întruni numai în prezența președintelui și a minimum 3 membri. În acest caz, desfășurarea și concluziile ședinței sunt consemnate într-un proces-verbal semnat de membrii prezenți.

(2) În procesul de votare, membrii comisiei pot vota numai „pentru” sau „împotriva”.

(3) Președintele comisiei are același drept la vot ca și ceilalți membri ai comisiei.

Art. 7. — Președintele comisiei de insolvență la nivel central are următoarele atribuții:

a) coordonează activitatea comisiei și a aparatului tehnic, în aplicarea atribuțiilor prevăzute de Lege;

b) convoacă și prezidează ședințele comisiei;

c) emite, ca urmare a aprobării de către comisie, decizia privind criteriile pentru stabilirea nivelului de trai rezonabil și dispune publicarea anuală a criteriilor;

d) emite, ca urmare a aprobării de către comisie, decizia privind criteriile pentru evaluarea nevoilor de locuit ale debitorilor și ale familiilor lor, cu respectarea prevederilor Legii și ale Legii locuinței nr. 114/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

e) reprezintă comisia în raporturile cu autoritățile administrației publice centrale și locale, cu instituțiile naționale și internaționale și cu persoane fizice și juridice române și străine;

f) propune, la începutul mandatului, un plan de măsuri cu privire la coordonarea, din punct de vedere metodologic, a activității comisiilor de insolvență la nivel teritorial, pentru îmbunătățirea eficienței activității acestora și planificarea pregătirii profesionale a membrilor comisiilor, care se supune aprobării comisiei;

g) emite, ca urmare a aprobării de către comisie, decizia privind formularul tipizat de cerere pentru deschiderea procedurii de insolvență pe bază de plan de rambursare, precum și alte formulare necesare pentru punerea în aplicare a Legii.

Art. 8. — Comisia de insolvență la nivel central are următoarele atribuții principale:

a) întocmește și actualizează, cel puțin de două ori pe an, cu sprijinul aparatului tehnic, Lista administratorilor procedurii și lichidatorilor pentru procedura insolvenței persoanelor fizice, precum și a evaluatorilor din corpul propriu;

b) întocmește, cu sprijinul aparatului tehnic, și aprobă criteriile generale pentru stabilirea nivelului de trai rezonabil, urmând a se emite decizie a președintelui în acest sens, și propune președintelui publicarea anuală a criteriilor actualizate;

c) întocmește, cu sprijinul aparatului tehnic, și aprobă criteriile pentru evaluarea nevoilor de locuit ale debitorilor și ale familiilor lor, cu luarea în considerare a Legii nr. 114/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, urmând a se emite decizie a președintelui;

d) întocmește, cu sprijinul aparatului tehnic, și aprobă formularul tipizat de cerere pentru deschiderea procedurii de insolvență pe bază de plan de rambursare, precum și alte formulare necesare în implementarea Legii, urmând a se emite decizie a președintelui;

e) elaborează structura și curricula de formare profesională a membrilor comisiilor de insolvență și a aparatului tehnic;

f) elaborează ghiduri, organizează acțiuni și/sau campanii de informare a publicului, cu sprijinul aparatului tehnic, și facilitează accesul debitorilor la acestea;

g) elaborează, cu sprijinul aparatului tehnic, statistici și studii privind aplicarea procedurilor prevăzute de Lege, pe baza informațiilor furnizate de comisiile de insolvență organizate la nivel teritorial și de instanțele judecătorești;

h) coordonează și monitorizează din punct de vedere organizatoric activitatea comisiilor de insolvență care funcționează la nivel teritorial;

i) formulează, cu sprijinul aparatului tehnic, propuneri pentru modificarea și completarea Legii și ale actelor normative emise pentru aplicarea acesteia, precum și ale altor acte normative care au incidență în materia procedurii insolvenței persoanelor fizice ce fac obiectul Legii, pe care le înaintează instituției cu inițiativă legislativă în aceste domenii;

j) orice alte atribuții în limitele competențelor stabilite de Lege.

Art. 9. — Aparatul tehnic al comisiei de insolvență la nivel central are următoarele atribuții:

a) asigură secretariatul tehnic al comisiei;

b) sprijină îndeplinirea de către comisie a atribuțiilor prevăzute de Lege și de actele normative emise pentru aplicarea acesteia;

c) analizează și prelucrează informațiile transmise de comisiile de insolvență care funcționează la nivel teritorial;

d) centralizează listele membrilor corpurilor profesionale, care sunt admiși pentru includere în Lista administratorilor procedurii și lichidatorilor pentru procedura insolvenței persoanelor fizice;

e) realizează activitatea de documentare și analiză, în vederea stabilirii de către comisia de insolvență la nivel central a criteriilor generale pentru stabilirea nivelului de trai rezonabil, și are în vedere publicarea criteriilor actualizate anual, sprijinind comisia în elaborarea acestora;

f) realizează activitatea de documentare și analiză, în vederea determinării de către comisia de insolvență la nivel central a criteriilor pentru evaluarea nevoilor de locuit ale debitorilor și ale familiilor acestora, sprijinind comisia în elaborarea acestora;

g) realizează activitatea de documentare și analiză pentru elaborarea formularului de cerere pentru deschiderea procedurii de insolvență pe bază de plan de rambursare, precum și alte formulare necesare în implementarea Legii, sprijinind comisia în elaborarea acestora;

h) formulează propuneri privind organizarea formării profesionale a membrilor comisiilor de insolvență la nivel teritorial și a personalului aparatului tehnic;

i) realizează activitatea de documentare și analiză pentru elaborarea de ghiduri și alte materiale pentru campanii de informare a publicului și pentru facilitarea accesului debitorilor persoane fizice la procedurile prevăzute de Lege;

j) realizează activitatea de documentare și analiză pentru elaborarea de statistici și studii privind aplicarea procedurilor prevăzute de Lege, pe baza informațiilor furnizate de comisiile de insolvență la nivel teritorial și de instanțele judecătorești;

k) monitorizează modul de ducere la îndeplinire a deciziilor adoptate de comisie, a sarcinilor stabilite de aceasta și informează comisia asupra eventualelor încălcări;

l) elaborează, anual, rapoarte cu privire la lucrările și acțiunile desfășurate de comisia de insolvență la nivel central, precum și privind activitatea comisiilor de insolvență la nivel teritorial, pe care le transmite membrilor comisiei;

m) orice alte atribuții dispuse de comisia de insolvență la nivel central, în limitele competențelor stabilite prin Lege.

SECȚIUNEA a 2-a

Comisia de insolvență la nivel teritorial

Art. 10. — (1) Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor, Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârștnice și Ministerul Finanțelor Publice numesc, prin ordin al conducătorului instituției, membrii titulari și supleanți ai comisiilor de insolvență la nivel teritorial, pentru un mandat de 3 ani.

(2) Prevederile art. 2—4 și 6 se aplică, în mod corespunzător, și numirii și desfășurării activității membrilor comisiilor de insolvență la nivel teritorial.

Art. 11. — Membrii comisiei de insolvență la nivel teritorial urmează cursuri de specializare inițială în insolvența persoanei fizice, precum și în alte domenii relevante pentru aplicarea acestei proceduri, în termen de 3 luni de la desemnare, precum și cursuri de formare continuă.

Art. 12. — Ședințele comisiei de insolvență la nivel teritorial se desfășoară la sediul comisariatelor județene pentru protecția consumatorilor.

Art. 13. — Președintele comisiei de insolvență la nivel teritorial are următoarele atribuții:

a) coordonează activitatea comisiei și a aparatului tehnic;

b) convoacă și conduce ședințele comisiei;

c) reprezintă comisia în raporturile cu terții;

d) îndeplinește alte atribuții în derularea procedurii de insolvență, conform Legii.

Art. 14. — Comisia de insolvență la nivel teritorial are următoarele atribuții:

a) îndeplinește atribuțiile prevăzute de Lege în sarcina comisiei;

b) verifică, din oficiu sau la sesizarea administratorului procedurii sau a oricărui creditor, cu sprijinul aparatului tehnic, dacă debitorul, prin acțiunea sau omisiunea lui, pune în pericol executarea planului;

c) transmite comisiei de insolvență la nivel central propuneri în vederea modificării și/sau completării prezentei hotărâri;

d) înaintează comisiei de insolvență la nivel central propuneri privind necesitățile de formare profesională a membrilor comisiei și personalului aparatului tehnic;

e) înaintează comisiei de insolvență la nivel central propuneri privind elaborarea de ghiduri, organizarea de acțiuni și/sau campanii de informare a publicului, precum și orice alte modalități de a sprijini accesul debitorilor persoane fizice la procedurile prevăzute de Lege;

f) transmite comisiei de insolvență la nivel central informații pentru elaborarea de statistici și studii privind aplicarea procedurilor prevăzute de Lege;

g) transmite comisiei de insolvență la nivel central informațiile solicitate de aceasta în scopul coordonării și monitorizării activității comisiilor de insolvență la nivel teritorial;

h) constată contravenția prevăzută la art. 87 alin. (2) din Lege și propune președintelui aplicarea sancțiunii contravenționale;

i) îndeplinește alte atribuții prevăzute de lege în derularea procedurilor de insolvență prevăzute de Lege.

Art. 15. — Aparatul tehnic al comisiei de insolvență la nivel teritorial pregătește lucrările acesteia și are următoarele atribuții principale:

a) pune la dispoziția debitorilor formularul de cerere pentru deschiderea procedurii de insolvență pe bază de plan de rambursare a datoriilor și, la cerere, acordă sprijin acestora în vederea completării;

b) primește și înregistrează cererile debitorilor de deschidere a procedurii de insolvență pe bază de plan de rambursare a datoriilor, precum și pe cele referitoare la aplicarea procedurii simplificate de insolvență;

c) asigură secretariatul tehnic al ședințelor comisiei de insolvență;

d) întreprinde demersurile necesare pentru a sprijini comisia în îndeplinirea obligației de informare a debitorului cu privire la efectele procedurii de insolvență pe bază de plan de rambursare a datoriilor;

e) înaintează comisiei un raport preliminar referitor la îndeplinirea condițiilor de admisibilitate a cererii debitorului;

f) analizează procesul-verbal întocmit de administratorul procedurii privind neaprobarea planului de rambursare și înaintează comisiei un raport preliminar referitor la respectarea condițiilor prevăzute de lege în ceea ce privește votul asupra planului de rambursare și conținutul procesului-verbal;

g) verifică executarea planului de rambursare de către debitor, pe baza rapoartelor de informare întocmite de administrator, pe care le supune avizării comisiei;

h) verifică, la solicitarea membrilor comisiei, dacă debitorul, prin acțiunea sau omisiunea lui, pune în pericol executarea planului și înaintează comisiei un raport de informare;

i) înaintează comisiei un raport de informare cu propunere de închidere a procedurii de insolvență, ca urmare a executării de către debitor a planului de rambursare a datoriilor; în cazul neexecutării planului de rambursare, elaborează un raport de

informare cu propunere de închidere a procedurii, din motive neimputabile sau, după caz, imputabile, potrivit art. 43 alin. (1) și (5) din Lege;

j) înaintează comisiei un raport de informare cu privire la posibilitatea de sesizare a instanței în vederea închiderii procedurii de insolvență pe baza planului de rambursare a datoriilor și, dacă este cazul, deschiderea procedurii judiciare de insolvență prin lichidare de active;

k) întreprinde măsurile necesare în vederea verificării bianuale a registrelor publice pentru identificarea eventualelor modificări ale situației patrimoniale a debitorului, care ar justifica modificarea planului de rambursare a datoriilor, și informează membrii comisiei;

l) întreprinde măsurile necesare pentru sprijinirea îndeplinirii de către comisie a atribuțiilor prevăzute la art. 66 alin. (2), art. 69 și 70 din Lege, în derularea procedurii simplificate de insolvență;

m) întreprinde măsurile necesare în vederea îndeplinirii de către comisie a atribuțiilor prevăzute de Lege privind supravegherea debitorului după închiderea procedurii judiciare de insolvență prin lichidare de active;

n) înaintează comisiei un raport de informare cu privire la cererile privind situații de incompatibilitate ale administratorilor procedurii și lichidatorilor pentru procedura insolvenței persoanelor fizice;

o) înaintează comisiei propuneri privind formarea profesională a aparatului tehnic;

p) urmărește modul în care se duc la îndeplinire deciziile sau alte atribuții dispuse de președinte și informează asupra eventualelor încălcări ale acestora;

q) elaborează, anual sau la cererea comisiei de insolvență la nivel central, rapoarte cu privire la dosarele în derulare;

r) îndeplinește alte atribuții dispuse de comisia de insolvență și legate de derularea procedurii de insolvență, conform Legii.

SECȚIUNEA a 3-a

Dispoziții tranzitorii

Art. 16. — În aplicarea prevederilor art. 2, primii membri ai comisiei de insolvență la nivel central sunt numiți în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 17. — În aplicarea prevederilor art. 11, primii membri ai comisiilor de insolvență la nivel teritorial finalizează formarea inițială în domeniul insolvenței persoanelor fizice și în alte domenii relevante pentru aplicarea procedurii până la data intrării în vigoare a Legii.

PRIM-MINISTRU

DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,

ministrul economiei, comerțului și relațiilor cu mediul de afaceri,

Costin Grigore Borc

Președintele Autorității Naționale
pentru Protecția Consumatorilor,

Marcel Bogdan Pandelică

Ministrul muncii,

familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice,

Claudia-Ana Costea

p. Ministrul finanțelor publice,

Daniela Pescaru,

secretar de stat

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

N O R M Ă**pentru modificarea și completarea Normei Autorității de Supraveghere Financiară nr. 23/2014
privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru prejudicii produse
prin accidente de vehicule**

Potrivit deliberărilor Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară în ședința din data de 13 ianuarie 2016, în baza prevederilor art. 53 din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 1 alin. (2), art. 2 alin. (1) lit. b), art. 3 alin. (1) lit. b), precum și ale art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite următoarea normă:

Art. I. — Norma Autorității de Supraveghere Financiară nr. 23/2014 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de vehicule, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 12 noiembrie 2014, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 20, după alineatul (7) se introduce un nou alineat, alineatul (8), cu următorul cuprins:

„(8) În cazul vehiculelor pentru care, din cauza limitărilor tehnice sau juridice, nu există posibilitatea de a circula în afara teritoriului României, asigurătorii RCA emit doar polița de asigurare RCA, fără a include componenta Carte Verde.”

2. La articolul 21, alineatul (5) se abrogă.

3. La articolul 21, alineatul (6) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(6) Asigurătorii sunt obligați să transmită în format electronic Autorității de Supraveghere Financiară ipotezele folosite, metodele actuariale și justificarea aplicării acestora pentru calculul menționat

la alin. (1), împreună cu baza de date utilizată pentru aceste calcule; în calculul tarifului de primă, asigurătorilor le este interzis să folosească indici de încărcare, coeficienți de majorare și/sau corecție ori alte instrumente de ajustare a tarifelor care să nu fie fundamentate statistic și actuarial, asigurându-se în acest fel o proporționalitate între tarifele practicate în perioade succesive și evoluția daunalității pe segmentul respectiv de asigurați.”

4. La articolul 21, după alineatul (6) se introduce un nou alineat, alineatul (6¹), cu următorul cuprins:

„(6¹) Pentru fiecare segment prevăzut la alin. (6) asigurătorul RCA trebuie să utilizeze suficiente date istorice pentru a putea efectua un calcul relevant din punct de vedere statistic; în situația în care asigurătorul RCA nu deține suficiente date istorice pentru fiecare segment, acesta trebuie să utilizeze date istorice disponibile din alte surse, raportate la piața din România sau la piața Uniunii Europene.”

Art. II. — Prezenta normă se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării.

Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Mișu Negrițoiu

București, 13 ianuarie 2016.

Nr. 1.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

